

EMIL HAKL
KONEC SVĚTA

ARGO

KONEC
SVĚTA

EMIL HAKL

KONEC
SVĚTA

A R G O

© Argo, 2015

Copyright © Emil Hakl, 2001, 2015

Cover design © Pavel Růt, 2015

ISBN 978-80-257-1437-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-1534-5 (e-kniha)

JEDNO ODPOLEDNE

Mojí největší touhou bylo sebrat se a hned ráno vypadnout z města. Ale když zařinčel budík, bylo jedenáct, když jsem dopíjel kafe, bylo půl třetí, a když zazvonil Pavlik, byly čtyři. Podle toho, jak světlo dopadalo na závěs v pokoji, musel být venku nádherný den. Vypil jsem s Pavlikem ještě jednoho turka a vyšli jsme na ulici.

Před zeleninou ve vedleším baráku postával vedoucí, dvoumetrákový cikán, zhluboka kouřil a marně se snažil poškřábat na zádech. Z nitra krámu dunělo rádio. Deregulace nájemného byla opět odložena na neurčito. Hrubý domácí produkt klesl o dvě desetiny procenta. Na černém, ručně malovaném štítu byl vyveden nápis *Zelenina u Emila*. Kolem pokroucených, orientálně zdobných písmen levitovaly zasněné kedlubny, banány, ředkvičky a ananasy, neduživé a průsvitné, a na scvrklých celerech a mrkvičkách ve výloze posedávaly miliony drobounkých mušek. Vzduch byl plný zářícího prachu a chmýří. Světlem zalitá věž televizního vysílače stála po kotníky v brouzdališti domů jako atribut z verneovky. Jako by tam někde v té mlze nad stráněmi Žižkova už začínalo Ocelové město.

Pavlik zívnuł: „Tak pudem někam na jedno...“

Svět kolem nás se zalykal nepřetržitými rozhovory. Nad kontinenty se vznášel neklidný, bzučivý opar řečí. Éter

byl nabit neužitečnými informacemi. Bylo nepopsatelně příjemné jít s Pavlíkem na pivo a mlčet.

U Pšenice je obyčejná občanská hospoda dole ve Vršovcích. Sedělo tam pár hostů, vzadu v lokále šťouchala mládež biliár. O provoz se tam staraly dvě ženské středního věku. Jedna točila, druhá nosila. A ta, co roznášela, měla na hlavě dva klobouky, jeden plátěný se širokou střechou, s natištěnými vlčími máky a jiným kvítím, a na něm ještě slaměný, zahradnický, natržený. Na krku se jí houpaly svářečské brýle. Normální srpnová odpolední legrace. Drobné zpestření údělu lehce obtloustlé, ničím nápadné pětačtyřicátnice. Ta druhá, vysoká, hubená, nehezka lasice v minisukni, měla klobouk jenom jeden, ale zato ohromný, s rozmarně zprohýbanou střechou.

Jinak se nic zvláštního nedělo. Zezadu přilétal dutý třesk koulí, smích a odpovídající komentáře. Vepředu u pultu pilo kafe s rumem několik chlapů, na kterých bylo vidět, že žijí přesně tak, jak vypadají. Řídké culíky, džíny z tržnice, padesátka na krku, dluhy, prostata, starosti s autem, blbá nespokojená manželka, blbá nespokojená dcera.

Sedli jsme si ke stolu do rohu sálu a připili si. Kolem nás se hrbilo nad pivem pár odpoledních švábů a podél stěn se plazil chraptivý šepot: „Ale to ti říkám, Otiku... špičkovéj rum si můžeš udělat sám, a budeš se divit, neni to vůbec těžký... smícháš líh s vodou... tak na těch čtyřecet, víc ne... vobarvíš to karamel, ale hlavně tam dáš tu trest... podstata tresti, Otiku... je mravenčan butylatej... rozumíš mi, Otiku... kyselina mravenčí a butanol, a taky vanilková esence... a Otiku, máš takovej dle rum! Takovej nekoupíš!“

Mlčeli jsme a dívali se z okna. Do zaprášeného skla se opřela příkrá záře. Vyrudlé fasády se rozsvítily řeznickou

barvou západu. Nastala ta krátká chvíle, kdy se napříč městem otevírají nečekané průhledy ulicemi, kdy je možno v průrvách mezi střechami, komíny a vikýři spatřit, jak v nekonečné dálce tlačí bruneta po chodníku do kopce kočár s dítětem a kouše přitom tatranku, je možno vidět, jak drobky padají na svetřík a je možno zaslechnout: „*Ňo to vížejo... Pudeme za babičkou... Babička udělá buci buci... buci buci...*“ Chvíle, kdy je možno pozorovat, jak na několik kilometrů vzdáleném balkóně z drolicích se cihel, zavěšeném nad propastí Břevnova, stojí chlap ve zmačkaném pyžamu, otvírá o zábradlí lahvové pivo, a vítr donese až sem: „*Csss!*“ Chvíle, kdy i tramvaje, lezoucí v dálce sem a tam po blyštících se stéblech kolejí, jsou předmětem jakési naprosto nepopsatelné, ale přeci jen ještě naděje...

Pavlik si poručil matjesy, já tlačenko a štok. Hospodská zapnula větrák a sama od sebe nám přinesla další pivo. Hosti postupně mizeli, až jsme nakonec zbyli v sále u vikslajvantového ubrusu jenom my dva a vepředu u nálevního pultu ty dvě ženské a pár chlapíků, kteří tam podle všeho sedávají denně.

Náhle z reproduktorů nad pultem vystřelila ryčná brazilská samba. A ta hubená, na hlavě pořád ten obrovský klo-bouk, vyšla tanečním krokem zpoza pípy a začala hodně, ale hodně vyzývavě tančit rovnou před těmi chlápky. Hou-pala se do rytmu, škubala pánví a bláznivě špulila nama-lovanou pusou. Po chvíli vytočila hlasitost na maximum a začala si laškovně povytahovat sukni. Vytahovat a zase stahovat. Najednou sebou mrskla, vyhrnula sukýnku a zavrtěla chasníkům před nosem vysedlou, povolenou zadnicí v kalhotkách. Přitom špulila pusou a bez přestání píchala křivým kramflekem do poškrábaného lina. Zadnice byla

ve světle zářivek šedorůžová, posetá tmavě fialovými pupenci. A samba hrála, až sklenice drnčely.

Hubená přidala na rytmu a několikrát obtančila místnost. Pak zajela rukama pod blůzku, chvíli tam něco lovila, vytáhla podprsenku, roztočila ji nad hlavou a vítězně odmrštila. Jeden z chasníků ji v letu zachytil a posadil si ji na umaštěnou hlavu jako klobouček. Jako odměnu sklidil uznalé úsměvy, plné špatných zubů. A muzika hrála. A ta druhá, ta tlustá, ta už to nevydržela a zmizela za závěsem, aby se vzápětí zjevila se svářečskými brýlemi na očích a v černé motorkářské helmě. Chlapi se mazácky, zkušeně smáli. Tlustá přepochodovala s vysoko zdviženými rukama před pultem jako mažoretká. K tomu vydávala rytmické ječivé zvuky. Vypadala jako návštěva z kosmu z černobílého amerického filmu z padesátých let. Jako jeden z těch vykulených brouků, co ve Ferdovi Mravenci postávají pod každou kopretinou. Najednou zvedla sukni, zavrtěla zadkem a sama se přes něj plácla. Bylo to, jako by se tam v tom zapadáku zničehonic vynořila bílá velryba.

Hubená do sebe koplá ve víru tance něčího panáka. Pak zahodila klobouk do kouta a nečekaně se vysoukala z blůzky. Ukázala podomácku oškrábaná podpaží, furiantsky mrskla jupkou o stůl a zatřásla divákům před obličejem myšíma kozama.

Chlapi zvažněli. Dostavil se ten přímý, ledově vážný zájem obyčejných lidí. Dostavila se chvíle, kdy se stejně dobře nemusí stát nic, jako dojít k vraždě. Udělalo se dusno. Bylo pozdě utíkat, vymlouvat se, bylo pozdě dělat ramena. Ženské se teprve rozehrívaly. Kroužily kolem sebe, dělaly, jako že „jó a né“, a házely kolem sebe cukrbliky. Celá ta scéna měla příděch takové nějaké nejstrašnější možné peepshow někde na předměstí Düsseldorfu.

Tu jeden vousáč vyskočil, překotil židli a přidal se. Bleskově si stáhl pružované triko a úplně mimo rytmus začal prudce trsat a tleskat jako toreador. Po chvíli udělal pokus sundat si taky kalhoty, omylem si však zároveň s nimi stáhl i spodky, to mu přišlo přece jen moc, zaváhal, zamotal se a svalil na zem. Všichni se zběsile smáli a měli prostinké poznámky. Vousáč se ihned vymrštil, natáhl gatě a trsal dál.

Thlustá přitancila s kyselou rybičkou v hubě a lákala jiného notně už opilého kavalíra. Ten se rozpačitě usmíval, nakonec vstal, rozkomíhal se v toporném rytmu a převzal pochoutku z úst do úst. Lák kapal na zem a chasníci řvali nadšením. Bylo na hubené, aby se ukázala... Ta veplula do prostřed scény, drcla do tlusté bokem, až hekla, pak strhla ze stolu ubrus, zahalila se do něj a začala se svíjet. Přitom pod ubrusem něco kutila. Vzápětí drobnými krůčky přetancila okolo chlápků a každému strčila pod nos kalhotky, navlečené na prstě. Chlapi luskali kloubnatými prsty, fandili, potili se a pili panáky, a zároveň jim čert, co jsou ho celý život zvyklí jedním uchem poslouchat, šeptal do ucha: „Ty vole, to je čoro moro... to zas bude průser...“

A bylo normálně otevřeno, kdokoli mohl vstoupit, po ulici chodily paničky venčit rozežrané fousky a pudly, partička mladých šla z kina, holky si špitaly na rohu, autáky jezdily, policejní auta šuměla při chodnících, sanitky se hnaly po kolejích, ptáci zpívali. Choť prezidenta cosi vážně vykládala v televizi.

A my tam seděli a seděli, a nikdo nám už nic nenosil, protože personál tančil a svlíkal se. Úplně na nás zapomněli. Jenom jedinkrát, ve chvíli, kdy ta hubená odhodila košilku, v té chvíli o nás cinkla pohledem, vyjekla a zapadla za závěs, ale ani tam se ta životem protažená jaruna nepřestala houpat v bocích a trsat ze všech sil. Závěs se vlnil

a vzdouval. Pak to pustila z hlavy, vyplula z prokouřených záhybů jako Venuše z pěny a s novou silou pokračovala.

Kdovíproč jsem si vzpomněl na dojemný německý seriál Milostné pozdravy z kožených kalhot. A kdovíproč mi zároveň s tím došlo, že čas doopravdy existuje.

Mlčky jsme přihlíželi. Pavlík měl velké, kulaté, pozorné oči, které jsem u něj ještě nikdy neviděl. Nakonec jsme tu paní v přílbě požádali o placení, ona nás od oka zkasírovala, přidala vtípek, nebyla zase tak opilá, jak by se zdálo, pak odhopsala k výčepu, zajuchala a zapojila se do zábavy.

Nikdo nás nezdržoval, když jsme proklouzli podél pultu ke dveřím. Jediná změna byla, že za námi zarachotil klíč. To bylo asi půl desáté. Bylo slyšet, jak tam za těmi zamčenými dveřmi vesele pokračují. Mecheche ještě zdaleka nekončilo...

Vyšli jsme do večerní tmy. Ze zahrad kolem vil ve stráni přinesl vítr předválečnou vůni pálícího se chrástí. Odněkud chraplavě zaštěkal vlčák. Pavlík řekl: „Tak co na to řekneš...“

„To teda vopravdu nevím,“ odpověděl jsem.

„Já taky ne,“ protáhl Pavlík a zapálil si. Vzápětí mi strčil hořící cigaretu do ruky, protože v tu chvíli se k refýži dokymácela dvaadvacítká, plácl mě po rameni, s krátkým rozběhem vskočil do dveří a dveře se za ním zavřely. Z okna tramvaje, šplhající do kopce, mi zamával. Nazdar... Píchl prstem přes rameno. Něco někde má. Dal palec k uchu a malík k bradě. Cinkneme si...

Když tramvaj zmizela, zašlápl jsem startku a vykročil směrem ke svaté Ludmile. Rozsvícené výbojky promítaly obludně zvětšené, komíhající se větve na zdi kostela. Domů se mi ještě nechtělo, protože domů má člověk

chodit pokud možno oprostěn od jakýchkoliv emocemi zatížených zážitků a představ. Jinak tam s ním ty zážitky zůstanou v podnájmu vždycky o něco déle, než aby se mu pak ještě mohly líbit.

Prošel jsem Ječnou na Karlák.

V Myslíkově ulici jsem se zasn timer nad velkou zaprášenou maketou Messerschmittu Me 262, kterou tam měli ve výloze. Pozoroval jsem perlově skvrnité, šedé boky, rozkrytovanou příď se čtyřmi krátkými začouzenými kanónky, pozoroval jsem otevřenou kabinu, která jako by zvala k nasednutí; uvnitř se hemžily zasklené ciferníky, táhla, káblíky, barevnými kuličkami zakončené ovládací páky, knipl, pedály, rozepnuté popruhy. Hoj! Tohle tržiště iluzí... Kdeže se rozdává to zaujetí, to podomní sektářství, ta úporná touha po emigraci mimo čas, do věčně zelené modelářské krajiny, kde každý patník, kde i sebemenší veš je součástí trpělivé detailistické liturgie...!

Najednou jsem si všiml, že těsně vedle mě stojí shrbený stařík v bekovce, s tenkým bílým knírkem. Stáli jsme mlčky vedle sebe a se zaujetím pozorovali ten výsledek pomalého modelářského amoku. Vítr hnal Myslíkovkou prach, vymetený z tramvajových kolejí.

„Švalbovka, že ano...“, podotkl stařík.

„No. Pěkná,“ odpověděl jsem. Ale na hovno, pomyslel jsem si. Ostatně jako všechny kultovní předměty, určené k zapomenutí někde na skříně nebo ve vitrině...

„Ale na hovno,“ řekl ten starý sokol, „já bych to tak dal na zahrádku místo strašáka... Já jich svýho času viděl, pane, nad Ruzyní a nad Kbelama mraky... To lítalo jak duch, to ste si nemoh splýst... kotláři, ty dělali grrrrrrrrrr, jak když jede nákladák, ale švalbovka, tak jenom tak písкала... fiú-úúúú, fiúúúúú... fiúúúúú... to bylo elegantní éro, to zas jo!“

Kolem prošly dvě noční blondýny. Jedna z nich o nás brnkla lhostejným pohledem a druhá zívla. Sokol nasál vzduch, počkal, až poodejdou, a změněným hlasem tiše zabědoval: „Sakra, to je něco! To je materiál! Heleďte, běžte! Nestujte tady se starym dědkem a utíkejte! Utíkejte za nima!“

„No, já si dám radši někde kafe...“

„Ale co povídáte, hergot, dyť ste mladej! To byste mě teda zarmoutil! Já bejt ve vašich letech, ježiš! Běžte, heleďte, to je materiál! Heleďte! Ta vlevo! To by bylo! Já dy bych moh...! Honem, běžte,“ začal do mě šťouchat nemilosrdným, tvrdým prstem.

Vydal jsem se za nimi, abych nezkazil bláznivému dědkovi radost. Ještě zdálky mě kontroloval, jestli ho nechci podvést, a tak jsem zahrnul do stejné uličky jako ty krásavice. Hned za rohem byl bárek, obestavěný blikajícími forbesy a na ně napojenými nepřítomnými gamblery. Bar, který vypadal a dozajista i fungoval jako postranní vchod do pekla. Zamířil jsem tam, sedl si na vratkou laminátovou židličku a dal si štok. Hráči sypali mince do svých plechových kamarádů. Jeden si s automatem tiše povídal. Naklánil se k němu, něco mu důrazně říkal a automat šťastně poblikával. Hruštičky, banány, ananasy. Po tmavě modrém stropě místnosti pomalu rotovaly stovky světelných teček. Choť prezidenta cosi vážně vykládala v televizi. Dal jsem si ještě jeden štok, zaplatil a šel pryč.

Všiml jsem si jich už zdálky; jeden větší, druhý menší. Stáli před vchodem do nějaké dupárny, upřeně se dívali mým směrem a šeptali si: „To je von...“

„To není von... bajo, je to von...“

„Tak pod', vole...“

„...čkej, ser na něj...“

„Ti říkám, že je to von!“

„No a cоó, tak...“

Pokračoval jsem směrem k nim. V kapse jsem měl stovku, pár drobných a cigarety. To by šlo, pokud jim půjde o tohle. Zvolna se mi vydali naproti. Větší byl o hlavu vyšší, měl spolehlivě přes metrák a bylo vidět, že to je typ, kterého znervózňují dlouhé debaty. Ale v jeho očích jsem zahlédl požehnanou prázdnotu; byly to oči, ve kterých se zrcadlí jenom ta chvíle, která právě je. Oči, které dávají krátkou, ale přece jenom možnost, že člověk kápne na správný argument, a kudla zůstane v kapse. Ale ten menší, ten vypadal, že má v hlavě a na srdci přesně jenom to svoje a nic jiného.

Promluvil ten menší. Mluvil, jako by štekal. Rychlá drť popraskaných slov a dlouhatánské pauzy: „Hele... sem ti chtěl říct... zkrátka, voe... co si budem tоó... stane se leccos, ne... znáš to... zkrátka, víš co...“

„Nevim,“ řekl jsem, protože něco jsem říct musel.

„No jak, nevim... ti to říkám, ne... každéj vobčas ujede... Sme lidi, ne...“

„Jo.“

„Nó, tak vidiš... Tak to neber vosobně, voe... Já se ti teda *vomlouvám*, jesli to teda bereš, no...“

„Nemáš za co...“

„No, mám nemám... dyť víme, ne...!“

Pokrčil jsem rameny.

Frajírek se nadechl: „Nó, tak zkrátka... todle se stane... se ti teda *eště jednou vomlouvám*... za tamto...“

„Tak jo...“

„Hele... a nák to srovnáme, ne... a tоó... nakonec není potřeba vo tom někde kvákat... ť je to mezi náma, ne?“

Kývl jsem.

„Takže dobrý...?“

„Dobrý...“

Nebyl jsem si úplně jistý, jestli to z jejich strany není nějaká temná komedie, kterou si zpestřují noční zábavu. Ten druhý, udělaný bulík, na mě celou dobu zpřímá civěl krví podlitýma vršovickýma očima a vypadalo to, že dokud se vyluzují zvuky, že ho to nezajímá. Že je zvyklý reagovat spíš na pohyb. Civěl na mě a kousal sirku. Pak šoupnul špinavou adidasou a promluvil: „Hele... já nechci nic říkat... Ale u mě... seš teda frajer!“

Ze zatáčky se vyhoupl auták s rozsvícenou cedulí na střeše. Bulík zachrptěl: „Vemem tágo, ne...“

A když už nasedali, menší mi rychle vrazil do ruky nějaký papírek: „Hele, tak aspoň zatím takle, jo...!“

Dveře autáku bouchly a byl jsem zase sám.

Několik minut jsem hleděl na dvoutisícovku ve své ruce. Kolem jezdily prázdné taxíky, neóny blikaly, dveře podniků se netrhly. Noc teprve začínala. Schoval jsem bankovku do kapsy a šel jsem se podívat, kdy mi jede noční tramvaj.